



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferfeckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobkyně: **T. T. M.**
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
místem pobytu X
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Janem Lerchem
sídlem Bedřicha Smetany 167/2, Plzeň

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2019, č. j. MV-122520-4/SO-2019

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh předcházejícího řízení

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila

rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 8. 8. 2019, č. j. OAM-35975-38/DP-2015 (dále též „**prvostupňové rozhodnutí**“).

Tímto rozhodnutím byla dle § 37 odst. 2 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu jiné závažné překážky pobytu – dle závěrů správních orgánů žalobkyně nepodniká v souladu se zákonem.

2. Z obsahu správního spisu k tomu vyplývá, že dne 27. 10. 2015 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a zákona o pobytu cizinců za účelem podnikání – OSVČ. Správní orgán I. stupně zjistil, že žalobkyně za tímto účelem pobývá na území České republiky již od 24. 1. 2007. Její žádost však nejprve rozhodnutím ze dne 7. 12. 2017, č. j. OAM-35975-21/DP-2015 zamítl pro nedoložení dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem žalobkyně, nepřihlédl přitom k příjmům jejího manžela, neboť ty plynou z činnosti, na něž manžel nemá živnostenské oprávnění. Žalovaná toto rozhodnutí k odvolání žalobkyně zrušila (rozhodnutí ze dne 5. 9. 2018, č. j. MV13397-6/SO-2018), neboť se správní orgán I. stupně dostatečně nezabýval nelegálností příjmů manžela žalobkyně. Žalovaná uvedla, že je jí z jiného řízení známo, že manželé měli společně podnikat v hostinské činnosti, k čemuž žalobkyně nedisponovala náležitým živnostenským oprávněním. Žalovaná tak správnímu orgánu I. stupně uložila, aby se v dalším řízení zabýval tím, zda v jejím případě není dána závažná překážka pobytu.
3. Správní orgán I. stupně posléze za přítomnosti tlumočnice provedl dne 16. 1. 2019 výslech žalobkyně. Žalobkyně vypovídala ohledně svých cest do Vietnamu, aktivit na území České republiky, pokud jde o zapojení do společnosti, a blíže se vyjádřila ke svému podnikání s tím, že jde o kadeřnickou činnost. S ohledem na tuto skutečnost správní orgán žádost prvostupňovým rozhodnutím opětovně zamítl. Poukázal na to, že dle výpisu z živnostenského rejstříku je předmětem podnikání žalobkyně „*výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona*“. Žalobkyně však podniká v předmětu podnikání „*Holičství, kadeřnictví*“, kdy se jedná o živnost řemeslnou ve smyslu § 20 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „**živnostenský zákon**“). V takovém případě je nutné prokázat odbornou způsobilost pro danou řemeslnou živnost. Žalobkyně tak provozovala živnost, kterou nebyla oprávněna vykonávat. Správní orgán I. stupně se dále zabýval dopady jeho rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, přičemž neshledal, že by došlo k nepřiměřenému zásahu.

II. Napadené rozhodnutí

4. V nyní napadeném rozhodnutí žalovaná nejprve zrekapitulovala dosavadní průběh správního řízení a obsah odvolacích námitek. K námitce, že z obsahu výsledku žalobkyně byly vyvozeny skutkové závěry, které z něj nevyplývají, žalovaná zdůraznila,

že závěry správního orgánu I. stupně vycházely z žalobkyní učiněného popisu její podnikatelské činnosti v oboru řemeslné činnosti kadeřnictví vykonávané v kadeřnictví X v tržnici Sapa v Praze. Z živnostenského rejstříku vyplývá, že žalobkyně získala dne 23. 5. 2007 živnostenské oprávnění na volnou živnost (viz výše) a dne 2. 12. 2009 pak zahájila podnikání v oboru činnosti Velkoobchod a maloobchod. Po celou dobu neměla vydáno žádné oprávnění pro výkon řemeslné živnosti Holičství, kadeřnictví. Sama žalobkyně označila činnost za kadeřnictví, uvedla, že lidem stříhá a umývá vlasy a že ke své činnosti potřebuje nůžky, které má zakoupené. V rámci další části výsledku již sice hovořila jen o umývání vlasů, nicméně i tak uvedla, že si účtuje od zákazníků peníze – vykonává tak podnikatelskou činnost za účelem zisku, přičemž umývání vlasů patří mezi základní charakteristické činnosti kadeřnice. Žalovaná také zdůraznila, že popis činnosti jasně odpovídal i nařízení vlády č. 278/2008 Sb., o

obsahových náplních jednotlivých živností (dále jen „**nařízení č. 278/2008**“), jak toto vymezuje náplň řemeslné činnosti holičství, kadeřnictví.

5. Jelikož podle ustálené judikatury spadá neplnění účelu povoleného pobytu pod pojem závažné překážky pobytu cizince na území, lze dovodit, že i dlouhodobé neoprávněné podnikání žalobkyně v rozporu se živnostenským zákonem je závažnou překážkou jejího pobytu na území dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně zde nemůže dovozovat dobrou víru, neboť v živnostenském listě neměla zapsaný obor kadeřnice. Z protiprávního jednání nemůže vzniknout její legitimní očekávání. K tomu ve vztahu k námitce porušení § 2 odst. 4 správního řádu žalovaná uvedla, že takové porušení nemůže založit pouhá skutečnost, že ve svých předchozích žádostech o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu byla úspěšná – ze spisového materiálu je zřejmé, že k prověřování plnění účelu pobytu bylo přistoupeno na podkladě podezření, jež nastalo v souběžném správním řízení, že žalobkyně podniká se svým manželem v hostinské činnosti.
6. Žalovaná se dále v napadeném rozhodnutí vyjádřila k námitce zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, zdůraznila, že ta není do české společnosti dostatečně integrována, udržuje kulturní vazby k zemi původu a s manželem mohou realizovat svůj rodinný život právě v zemi původu. Podle žalované tak rozhodnutí nebude mít nepřiměřené dopady do jejího soukromého a rodinného života.

III. Obsah žaloby

7. Žalobkyně ve své žalobě nejprve v bodě I. vznesla návrh na přiznání odkladného účinku, ve vztahu k němuž argumentovala zásahem do jejího soukromého a rodinného života (návrh žalobkyně byl zamítnut usnesením zdejšího soudu ze dne 3. 12. 2019, č. j. 17 A 6/2019 - 18). V rámci vlastních žalobních bodů (část II. žaloby) pak pod **prvním žalobním bodem** namítala, že skutková zjištění správních orgánů nevyplývají z provedených důkazů. Své závěry opřely o jediný důkaz v podobě výsledku žalobkyně, nicméně z vyjádření, že pracuje jako kadeřnice, nelze nutně dovozovat, že vykonává činnosti odpovídající obsahové náplni řemeslné činnosti Holičství, kadeřnictví. V kadeřnictví se provádí řada pomocných činností, které nemají povahu činnosti vyhrazených, přičemž v běžné řeči může být jako kadeřnice označena každá osoba, která v kadeřnictví působí. Žalobkyně navíc nemůže postihnout všechny nuance českého jazyka, a to ani v případě tlumočení.

8. Za **druhý žalobní bod** lze označit námitku, podle kterého tímto způsobem podniká již od roku 2007, přesto jí byla v minulosti doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu opakovaně prodloužena. Postup správního orgánu I. stupně tak vykazuje znaky libovůle a porušuje její legitimní očekávání, neboť žalobkyně legitimně očekávala, že její podnikání nemůže být použito jako záminka k odeprání povolení k pobytu. Tím také došlo k porušení § 2 odst. 4 správního řádu. K právnímu základu těchto námitek se dle žalobkyně žalovaná nijak nevyjádřila a její rozhodnutí je proto též nepřezkoumatelné.
9. Žalobkyně tak navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě nejprve k prvnímu žalobnímu bodu odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 1. 2018, č. j. 30 A 36/2017 - 46, ve kterém měl soud přisvědčit tomu, že správní orgány jsou oprávněny činit si z pohledu povoleného účelu pobytu úsudek o zapojení cizince do výdělečné činnosti s tím, že mohou vycházet i ze samotné výpovědi cizince. Sama žalobkyně přitom označila svou činnost za kadeřnictví.
11. K **druhému žalobnímu bodu** pak žalovaná uvedla, že každé správní řízení je samostatné, přičemž skutečnost, že při posuzování předchozích žádostí nebyl zjišťován přesný charakter podnikatelské činnosti žalobkyně, nemůže jít k tíži správního orgánu I. stupně. Ten při posuzování předmětné žádosti získal informace, které vyvolaly pochyby o plnění účelu pobytu, a provedl výslech žalobkyně.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
13. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení na nařízení jednání sami netrvali (jejich souhlas s tímto postupem byl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. presumován), přičemž soud neshledal potřebu provádět dokazování – ve věci bylo možné vyjít z podkladů obsažených ve správním spise.
14. Ze shora provedené rekapitulace vyplývá, že předmětem sporu mezi stranami vůbec není to, zdali může být neplnění účelu pobytu, resp. neoprávněný výkon podnikání (bez náležitého živnostenského oprávnění) jinou závažnou překážkou podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně činí sporným toliko skutkové závěry správních orgánů, pokud jde o vyhodnocení její výpovědi a závěr, že vykonává řemeslnou živnost v oboru Holičství, kadeřnictví. S tím pak souvisí i námitka porušení zásady legitimního očekávání.
15. V této souvislosti se přitom soud v logice soudního přezkumu nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, konkrétně, že se žalovaná

nijak nevypořádala s právním základem její námitky poukazující na to, že jí byla platnost povolení k pobytu opakovaně prodlužována. V první řadě soud zdůrazňuje, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS).

16. Soud takové vady neshledal. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí žalované je naprosto seznatelné, proč došlo k zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení povolení k pobytu. Žalovaná se pak na str. 8 napadeného rozhodnutí explicitně vyjádřila i k námitce porušení § 2 odst. 4 správního řádu a tomu, proč bylo v předchozích řízeních žádosti žalobkyně vyhověno. Z tohoto vypořádání je zřejmé, že úspěch žalobkyně v předešlých řízeních neznamená, že by jí mělo být vyhověno i nyní. Až v nynějším řízení totiž vyvstaly pochybnosti o skutečné povaze podnikatelské činnosti žalobkyně. Podle soudu tak není pochyb o tom, jak na tuto námitku žalovaná nahlížela. To, že případně výslovně nereagovala na jednotlivá dílčí tvrzení žalobkyně, nečiní její rozhodnutí nepřezkoumatelným.
17. Soud tak mohl přistoupit k posouzení žalobních námitek **prvého žalobního bodu**. Předesílá přitom, že správní soudy opakovaně zdůrazňují, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
18. Žalobkyně v podané žalobě v tomto směru v zásadě jen zopakovala námitky, které již v průběhu správního řízení uplatnila. I když jí samozřejmě v obecné rovině nic nebrání, aby v rámci žalobních bodů zopakovala své argumenty vyjádřené v předchozím průběhu řízení, musí vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí o odvolání, které její argumenty vypořádalo – žalobní body se musí vztahovat právě k obsahu napadeného rozhodnutí, případně k postupu žalovaného správního orgánu při vydání napadeného rozhodnutí (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013, č. j. 4 As 78/2012 - 125).
19. Žalobkyně v tomto ohledu zcela ignorovala skutečnost, že se povahou podnikatelské činnosti žalobkyně a vyhodnocením jejího výsledku správní orgány v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí zabývaly a své závěry také zdůvodnily. Soud k tomu podotýká, že v takovém případě pak ani soud nemusí hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 - 128). Soud tedy za

dané situace konstatuje, že se ztotožnil s argumentací, kterou již dříve uvedly správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí a na kterou v podrobnostech odkazuje.

20. Ve shodě se správními orgány pak soud zdůrazňuje, že žalobkyně při výslechu za přítomnosti tlumočnice zcela jednoznačně vypověděla, že po celou dobu pobytu v České republice pracuje jako kadeřnice v tržnici Sapa. Dále uvedla, že pracuje v kadeřnictví s názvem X, na otázku zda měla stanovenou pracovní dobu a jestli jí někdo dával úkoly, uvedla: „*Žádné osoby mi nedávají úkoly. Pouze stříhám a myju vlasy.*“ Zákazníci podle ní přicházejí samy na základě reklamy. Uvedla, že ke své činnosti potřebuje nůžky; dále má holicí strojek, prostředky na umývání vlasů a lehátko. Tyto pomůcky si na začátku podnikání zakoupila. Na jiném místě výpovědi pak na otázku, co je náplň jejího podnikání, řekla, že jde o její koníček a zákazníkům jen umyje vlasy.
21. Z takto předestřených podstatných částí protokolu o výslechu žalobkyně nevyplývají žádné důvodné pochybnosti o tom, že žalobkyně po celou dobu svého pobytu podniká jako kadeřnice. Žalobkyně se jednak sama za kadeřnici označila a vedle toho také explicitně specifikovala základní činnosti pro výkon kadeřnictví charakteristické – stříhání vlasů a mytí vlasů. Uvedla také, že má holičské/kadeřnické pomůcky. Její činnost lze proto označit za činnost kadeřnickou a nikoli jakou činnost pomocnou. Ostatně argument žalobkyně, že v běžné řeči se za kadeřnici označují i jiné osoby působící v kadeřnictví, je zcela absurdní. V běžné řeči se za kadeřnici či kadeřníka označují toliko osoby, které se podílejí na kadeřnické činnosti (mytí vlasů, stříhání vlasů, jejich barvení, učesání atd.). Žalovaná k tomu v napadeném rozhodnutí případně uvedla, že za kadeřnici lze těžko označit např. recepční, uklízečku či účetní v kadeřnictví. Žalobkyně navíc ani sama neozřejmila, jaké jiné činnosti snad měla v kadeřnictví X vykonávat.
22. Ve shodě se žalovanou pak soud poukazuje i na nařízení č. 278/200, které v příloze č. 1 vymezuje náplň řemeslné činnosti Holičství/kadeřnictví jako „*Zhotovování pánských, dámských a dětských účesů kadeřnictví zahrnující zejména provádění plastických, tupých nebo speciálních módních střihů vlasů, mytí vlasů a jejich tvarování vodovou, foukanou, trvalou a jinou ondulací, odbarvování, tónování, melírování a barvení vlasů. Holení vousů a úprava knírů a plnovousů stříhem a jejich tónování a barvení. Barvení obočí. Provádění různých druhů masáží vlasové pokožky s použitím kosmetických přípravků. Preparace, prodlužování, zhušťování a regenerace vlasů. Úprava řas a obočí. Tvorba vývojových střihů a účesů. V rámci živnosti lze dále provádět zhotovování jednoduchých vlásenek (polovlásenek), vlasových doplňků a příčesků.*“ Činnosti, které žalobkyně podle své výpovědi vykonává, tak spadají pod náplň řemeslné živnosti Holičství/kadeřnictví, a to i jen pokud by mělo jít jen o umytí vlasů.
23. Na uvedeném přitom nemůže nic změnit ani její tvrzení, že úplně nedokáže postihnout nuance českého jazyka. Soud připomíná, že žalobkyně vypovídala za přítomnosti tlumočnice z vietnamského jazyka, která je jistě schopna případné nuance během překladu identifikovat a vyjasnit. Kromě toho vyjádření žalobkyně, že zákazníkům stříhá a myje vlasy, že má nůžky, holicí strojek apod., ani žádné nuance v překladu fakticky nepřipouští.
24. Výpověď žalobkyně tak z pohledu soudu představovala zcela dostatečný podklad pro závěr správních orgánů, že žalobkyně provozuje podnikatelskou činnost v podobě řemeslné živnosti Holičství/kadeřnictví tak, jak je vymezena v příloze č. 1 část A

živnostenského zákona, aniž by k tomuto podnikání disponovala příslušným živnostenským oprávněním. Tato skutečnost byla výsledkem žalobkyně dostatečně podložena a nevyžadovala žádné další dokazování. V této souvislosti soud jen pro pořádek dodává, že skutečnost, že správní orgány svá rozhodnutí založily na informacích, které žalobkyně uvedla při výslechu, v žádném případě nepůsobí nezákonnost rozhodnutí. Výslech účastníka řízení představuje v souladu s § 169 odst. 2 (nyní § 169j) zákona o pobytu cizinců přípustný důkaz. Dospěje-li správní orgán k závěru, že informace, které se dozvěděl při výslechu účastníka řízení, dostačují pro zamítnutí žádosti, nejedná se bez dalšího o vadný postup (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 Azs 78/2018 - 46, a ze dne 9. 10. 2019, č. j. 10 Azs 250/2019 - 25 nebo ze dne 21. 10. 2020, č. j. 6 Azs 174/2020 - 42). Řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je současně řízením o žádosti, v němž je účastník řízení povinen tvrdit všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci. Správním orgánům proto nelze klást k tíži, že při rozhodování vycházely právě z tvrzení žalobkyně, která uvedla při výslechu (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2020, č. j. 6 Azs 174/2020 - 42).

25. Námitka, že skutková zjištění z provedených důkazů nevyplývají, proto není důvodná.
26. Následně se tak soud mohl zabývat zbývajícími námitkami **druhého žalobního bodu**, podle nichž žalobkyně nabyla legitimní očekávání, pokud jí bylo dříve povolení k pobytu opakovaně prodlužováno. Obecně lze jistě žalobkyni přitakat, že správní orgány musí postupovat v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, měly by respektovat zavedenou správní praxi a vyvarovat se rozdílného a překvapivého přístupu v typově shodných věcech. V projednávané věci ovšem o rozdílném zacházení či porušení legitimního očekávání hovořit nelze.
27. Postup správních orgánů totiž vycházel z konkrétních zjištění učiněných až v nynějším řízení, resp. z pochybností vyvstalých v souběžném řízení o žádosti manžela žalobkyně (viz výše). Z tvrzení žalobkyně ani ze správního spisu přitom nijak nevyplývá, že by se předtím skutečnou povahou podnikatelské činnosti správní orgány přímo zabývaly. Dřívější situaci proto nelze považovat za srovnatelnou s nyní posuzovaným řízením. Skutečnost, že správní orgán I. stupně dříve žalobkyni povolení k pobytu prodlužoval, totiž ještě neznamená, že tím bez dalšího aproboval předmět jejího podnikání a založil jí legitimní očekávání, že podniká v souladu se zákonem. Analogicky zde lze poukázat i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž správní orgán tím, že určité jednání ponechává bez postihu, byť je k tomu vybaven potřebnými pravomocemi, takové jednání ještě bez dalšího neaprobuje jako správné a souladné se zákonem. Pouhá nečinnost veřejné správy v oblasti postihování deliktního jednání bez dalšího nezakládá legitimní očekávání, že dosud nepostihované jednání není deliktním jednáním, resp. že nebude postihováno ani nadále (viz rozsudky ze dne 12. 4. 2018, č. j. 6 As 413/2017 - 39, nebo ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 As 321/2018 - 31).
28. Žalobkyni tak nemohlo vzniknout žádné legitimní očekávání, že postupuje v souladu se zákonem a že její žádosti bude opětovně vyhověno. Ani tato námitka pak není důvodná.
29. Již jen pro úplnost pak soud dodává, že proti posouzení dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života žalobkyně nijak nebrojila – tvrzení v tomto směru činila jen ve vztahu k návrhu na přiznání odkladného účinku, nikoli v rámci žalobní argumentace.

VI. Závěr a náklady řízení

30. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly. Proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. června 2021

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu